

מיין מאַמע פֿלעגט שטריקן מיט טרערן /
יעקב גלאַנץ

עברית: ישראלה בקר

ס'פֿלעגט מיין מאַמע מיט טרערן דערשטריקן
די פֿאַרלוירענע אייגלעך פֿון זאַק,
ווען זאָרג ווי אַ תּלִיָּה פֿלעגט שטיקן
דעם האַלדז פֿון דעם שטאַרבֿענדן טאָג.

דער טאָג פֿלעגט לאַנג זיך נאָך וואַרפֿן,
ווי אַ טרייף — נישט דערקוילעטע עוף.
שאַטנס די נאַכט פֿלעגט צעוואַרפֿן —
זשמעניעס צעשאַטענעם שלאָף.

שוין שטריקט נישט די מאַמע קיין זאַקן
און ס'שטיקט מיך די זאָרג אַלץ און ווערגט.
שאַרקעט דער טאָג זיך — אַ זקן,
די נאַכט גייט — אַ בער אין די בערג. —

אַמִּי נְהָגָה לְסֵרוּג בּוֹכָה /
יעקב גלאַנץ

אַמִּי נְהָגָה לְסֵרוּג — בּוֹכָה —
עֵינַיִם פֿרוּמֹת נֶשֶׁל גָּרֵב בָּלָה,
כְּשֶׁפֶּחַד נֶהֱג — כְּמוֹ חֶבֶל תּלִיָּה —
לְחִנוּק אֶת צִנּוֹר הַיּוֹם הַכֶּלָּה.

הַיּוֹם עוֹד הַמְּשִׁיךְ זָמַן אָרוֹךְ לַפְּרָר,
כְּמוֹ עוֹף שְׁנִשְׁחַט וְלֹא מֵת — כְּמוֹ טְרֶפֶה.
הַלִּילָה צִלְלִים לְכָל־עֶבֶר פִּזָּר —
חֲפָנִים נֶשֶׁל שְׁנָה מְקַטְעֶת, טְרוּפָה.

אַמִּי לֹא סוֹרְגַת גְּרָבִים מְזָמָן,
וּפֶחַד חוֹנֵק נִכְרָךְ סְבִיב צִנּוֹרִי.
הַיּוֹם הוּא מִין רִמְץ עוֹמֵם. הוּא זָמָן.
הַלִּילָה פּוֹסֵעַ לוֹ — דֵּב בְּהָרִים. —

תל-אביב, ספטמבר 2025

מעקסיקע, 1939
(פֿון טריט אין די בערג)